FOTOGRAFIE SBLIŽUJÍ

ROZHOVOR S ING. MARTOU KOPECKOU O PROJEKTU FOTOGRAFIEMI PRO RADOST

V rámci projektu Pomáháme fotografiemi, se letos 12. září uskutečnilo v pražském parku Gröbovka (Havlíčkovy sady) celostátní setkání pod názvem Parkiáda. Hlavní organizátorkou i jeho duší byla paní Ing. Marta Kopecká, jež také stála u zrodu spolku Fotografiemi pro radost. Požádali jsme ji o rozhovor pro náš časopis.

Letos uplynulo pět let od chvíle, kdy se zrodil projekt Pomáháme fotografiemi. Co bylo hlavním podnětem k tomu, aby takový nápad vznikl?

Popravdě je to letos už šest let, kdy se projekt zrodil a pět let probíhá. Letí to! Myšlenka podpory integrace osob s mentálním postižením do běžného života prostřednictvím fotografií z jejich aktivit, se zrodila jednoho odpoledne na podzim roku 2015, kdy si dvě holky řekly, že to, co ony prožívají na táborech a dalších akcích svých kamarádů s mentálním postižením, by mělo vidět a hlavně zažít více lidí. Znát jejich příběhy. To, jak jsou bezprostřední a jak krásná, doslova umělecká díla se rodí v jejich dílnách. Postupně jsme jej každým rokem obohacovaly o nové aktivity, které ještě víc a víc přibližují veřejnosti život lidí s mentálním postižením.

V čem byl a je tento nápad pro účastníky inspirující a motivující?

Domnívám se, že velmi důležitá je energie a nadšení, které dávají do realizace všichni dobrovolníci, ať už z našeho spolku Fotografiemi pro radost či z jeho blízkého okolí. Pro nás všechny je moc důležité, aby si všechny aktivity a zážitky každého ročníku účastníci užili, aby nic nebylo povinností a vše zábavou. Pozitivní reakce a nadšení nás utvrzují v tom, že jdeme správnou cestou.

Zprava fotograf Václav Šilha na jednom z workshopů projektu Fotografiemi pro radost.

Kolik organizací se k této aktivitě v posledních pěti letech zapojilo?

Za pět let to bylo 25 organizací, příspěvkových i neziskových z celé republiky.

Zprvu se zdálo, že se snažíte prostřednictvím prodeje fotografií finančně pomáhat neziskovým organizacím, jež se věnují lidem se zdravotním postižením. V současné době je však aktivita vašeho spolku známější pod názvem Fotografiemi pro radost. Již několik let pořádáte fotografické workshopy pro hendikepované lidi pod vedením profesionálních fotografů. Co vedlo k této změně?

Je pravda, že zpočátku jsme se zaměřili především na finanční podporu cestou prodeje fotografií, ale postupem času se ukázalo, že daleko důležitější je podpora integrace osob s hendikepem, protože pohled veřejnosti je v mnohém velmi zkreslený. Ukázat, co lidé s mentálním postižením dokážou, ať už vlastní šikovností cestou vyráběných produktů nebo prezentací uměleckého nadání či sportovního zápalu. To je podle nás zásadní. Sekundárním důsledkem je mj. také získávání dárců a sponzorů pro podporu našich aktivit či provozu konkrétních organizací, což bylo v začátcích naší prioritou. Hezky se to propojilo.

A když už jsme u toho: na začátku jsme se zaměřili na fotografie lidí s mentálním postižením a nyní jsme mnohem dál, protože prezentované fotografie jsou převážně z autorské dílny samotných účastníků a to je senzační. Mají neuvěřitelný pohled na svět prostřednictvím fotografie a bylo by škoda se o něj nepodělit… Proto Fotografiemi pro radost.

Ing. Marta Kopecká s jedním ze svých kamarádů s mentálním postižením

Podařilo se vám kolem sebe soustředit řadu známých osobností, jež se zapojují do aktivit spojených s projektem Fotografiemi pro radost. Zmiňme alespoň světoznámého fotografa Roberta Vana, fotografy a cestovatele Jarmilu Štukovou nebo Václava Šilhu, ale třeba i jadernou fyzičku Danu Drábovou… Jaké přináší tato spolupráce výsledky a jak se vám daří oslovovat tyto osobnosti?

Vždy nám jde o to, abychom obohatili účastí známých osobností nejen život samotných lidí s mentálním postižením, veřejnost, která se našich aktivit účastní nebo je sleduje, ale také život jich samotných. A hřeje mě u srdce, že se to

Fotografický workshop se sportovní tematikou vedla v Ostravě v roce 2019 fotografka Jarmila Štuková.

Záběry z letošní Parkiády v Praze

skutečně daří. Bezprostřednost a životní elán lidí se zdravotním postižením je tím, co všechny vždy odzbrojí a obohatí. Dosud jsme s oslovováním a zpětnou vazbou neměli problém a já pevně věřím, že tomu tak bude i do budoucna.

Každoročně pořádáte v Praze společná setkání neziskových i příspěvkových organizací sociálních služeb zapojených do projektu Fotografiemi pro radost, na nichž jsou také prezentovány nejlepší snímky, zaslané do soutěže z celé republiky. Jaký je další osud těchto fotografií?

Vždy následující rok po každém ročníku výstavy putují fotografie do výstavních prostor v regionech, kde organizace zapojené do projektu sídlí a chtějí se prezentovat. Fotografie jsou v dalších letech k dispozici pro propagaci.

Soutěžní tým z ostravského Čtyřlístku – centra pro osoby se zdravotním postižením.

Kromě fotografických workshopů jste v uplynulém pětiletí nabízeli řadu dalších aktivit, které kromě fotografování přinesly hodně radosti i nových zážitků, jako byl třeba letošní letecký den v Olomouci. Jak je organizačně náročné zajišťovat podobné akce a jaké máš plány na příští rok?

Všechny doprovodné akce v každém ročníku se nám daří dělat s přáteli, kteří tomu věnují mnohdy svůj volný čas i na úkor dovolených. Mají zájem a chuť to dělat, a totéž platí i v případě organizací a lidí, kteří jsou pro nás v rámci těchto organizací partnery. Proto se dá vše velmi dobře zvládnout. Plán na příští rok se momentálně ladí a skládá, a proto bych zatím nerada prozrazovala víc. Jenom pevně doufám, že nám epidemiologická situace kolem covidu umožní vše realizovat a zapomenout na strasti všedních dnů.

Z letošního leteckého dne v Olomouci, který přinesl všem jeho účastníkům nezapomenutelné zážitky.

Podle svých dosavadních zkušeností, můžeš říci, že fotografie lidi sbližují?

Nevím, jestli sbližují, ale rozhodně jim otevírají oči, umožňují se koukat na svět pohledem někoho jiného a mnohdy vidět i do duše fotografa samotného. A to je dle mého hodně důležité. Je spousta zloby, zášti a nespravedlnosti kolem nás, a pokud můžeme fotografiemi některé důvody této negativní energie zmírnit, tak to dělejme… Takže vlastně ano, fotografie sbližují.

Za rozhovor poděkovala
BOHDANA RYWIKOVÁ
Fotografie: autorka,
VLADIMÍRA KALOČOVÁ a archiv